

Pilou je namreč vedno imel navado, predno se je lotil kakšne res težke in nevarne naloge, da je godrnjal, robotal in mrmral, kakor da mu ni nič kaj pogojno. In ko je tako platonsko zadostil svojemu, recimo, samoljubju in lenobni naravi, ko je ugotovil težkočo, ki jih mora prestopiti, in nevarnosti, v katere se mora podati, se je vrgele na delo s tem večjo hladnokrvnostjo in odločnostjo, veselje se že vnaprej gospodarjeve pohvale po doseženem uspehu: kajti hrabri dečko je bil navivno slavohlepen in otročje nečimern, da je človeka kar ganilo.

«Bog i bogme!» mrmra v zobe, «če se ti ne posreči, ne prikaži se več pred gospodarjeve oči! . . . Ona ženska, ki jo ljubi že od davna — jaz je sicer še nikdar nisem videl — čisto gotovo je ona v tem gradiču . . . To se pravi, da moram na vrh in privezati vrv, pa makar da pri tem padem in se razletim na kosce . . . vražja stvar to! . . . Prvič se nabajam v taki zagati, da sem navezan popolnoma sam nase. . . .»
Med samogovorom tipa slopo s prsti nad glavo in išče, kam bi se lahko oprjel.

«Oho, luknja! . . . hm, ni bogzna kako velika . . . E, da se le z dvema prstoma oprinem, pa bo dobro . . . Tako, malo višje smo že. Le naprejši! . . . In začel se je v tem boj, miren, tih in počasen a veličasten boj človeka proti privlačnosti zemlje, proti sovražnosti strmine, proti neprivlačnosti med človeškim telesom in navpično skalno steno. V temi? Ne! Kajti Pilou se je dobro zavedal, da mu slede Nyctalopove risje oči, ki ga opazujejo in sodijo!

Z rokami in nogami, z rameni in s stegni, s koleni in koleno, s prsti in s trebutkom, z vsem svojim trupom, vitkim in težkim obnem, prožnim in žilavim išče in tipa, se pritiska, oklepa, naslanja, obeča, oprjema, išče ravnotežja, se vzpenja in pleza — počasi in previdno, enakomerno diha, in s proračunanimi kretinjami . . . Višje, vedno višje . . .

«Glej, glej, terasaj! Torej smo že osemindeset metrov visoko! Tu blizu morajo biti one stopnice . . . Ne smem se niti s prstom dotakniti stopnice, vsesanih v skalo . . . Če bi imel nesrečo in bi bila prav tista, na katero bi stopil, spojena z elektriko! . . . Niš čudnega, kaj takega se je že ne enkrat zgodilo, bog i bogme! . . . Kaj pravim enkrat, takih nesreč kar mrgoli . . . Pa vendar, vrag me vzel, malo počitka bi mi vrlje prišlo . . . pet minut . . . O, poglej no, poglej . . . mal pomol . . . nekoliko viš sicer . . . toda dovolj širok, da se malo zleknem na hrbet . . . tako . . . kaj pa potem? Dajmo, premi-

šimo! Treba dobro preudariti . . . No, potem vstanem in bom skušal otipati karkoli, da se vzpnem preko te vražje terase in izognem zahrbtnih stopnic . . . Tako, ta bo prav! . . . O, kako se prileže malo počitka . . . Kam bomo neki pritrčili lase? . . . Ta pomol bi lahko izbornu služil za prvo etapo. Gospodar in Corsat bi si sedé odpočila . . . Toda kam obesiti laso? Škoda, da meri samo šestdeset metrov . . . do vrha pa je stopenj sto metrov. Torej je treba vsekakor še ene stopaje . . . In ta tu ni niti preveč visoko, nad menoj je še najmanj sedemindeset metrov, laso pa bo meril, ko bo pritrjen, komaj osemindeset metrov, največ devetinpetdeset . . . Vražja stvar to! Preteklo bo še več kakor eno uro, preden bom spet jedel bujabečo! . . . Te mi manjka, pošteno manjka, odkar hodimo po tej prekleti deželi! . . . Tako, za zdaj dovolj počitka!

Pilou vstane in tipa nad seboj. Skala nad njim je visela čez stopnice kakor kak obok.
In ko tiplje z rokami okrog ozkega prizidka ob robu stopnice, ki so brez ograje in države, išče s prsti na levi in na desni luknjaj in robov, da bi se povzpel, odreveni od začudenja.

Skozi majhno štirioglo odprtino v skali pod obokom se je nenadoma zasvetila luč, tik pred njim! Njegov obraz ni bil oddaljen od te nenadejane line nič več kakor za široko stopnico . . .

Toda Pilou ni ostal dolgo tako otrpel. Ko zagleda v lini človeško glavo, se mu takoj povrne hladnokrvnost. V glavo mu šine misel na brezslužni revolver, bliskoma ga potegne izza pasu, nameri . . .

Človek v lini se zgrane in dela nekaj z rokami: iz line prileti zanka, objame Piloujo glavo, mu zdrkne preko ramen, se napne — v tem trenutku pritiska Pilou na petelina . . .

Človek v lini odpre na široko oči, zazija, iz ust mu bruhne val krvi, in pade kakor posekan.

Pa tudi Pilou izgubi ravnovesje, vrže ga nazaj, zaman lovi z rokami, da bi se česa oprjel . . . začne padati, zanka mu pritiska roke ob trup, napeta vrv pa drči ob pomolu, na katerem je prej Pilou počival.

«To je smrt! . . .» se utrne v Pilouja.

* Bouffle-abaisse nekaka ribja juha, narodna jed Provansalcov.

«Zbogom sveti! . . .» In v teh strašnih trenutkih, ki so mu dolgi kakor leta, čuti kako težko je umreti, če je človek mlad, močan in zdrav, in spozna vso bolet neskončnega brezupja.

Nyctalope s svojega mesta ni mogel videti line, videl pa je žarek, ki je šilil odnekod, videl je zanko, ki je ovila Pilouja, videl je kako Pilou pada . . .

«Pozor, Corsat! Stopi sem! Daj mi roko! Pilou pada!»

Burgundec uboga, ne da bi razumel. Le zadnji besedi sta mu jasni.

In ko prileti Pilou iz višine sedemindeset metrov, ga prestreže prožna vzmet štirih močnih rok, s katerimi sta ga Sainclair in Corsat ujela. Vsled silnega padca se jima roke upognejo in oba klekneta drug proti drugemu na kolena in med njima obleži Pilou kakor mrtev.

«Na tla!» zašepeta Nyctalope. «Poglej gor in mi povej, če je še luč . . . Jaz se bom pobrigal za Pilouja, če je še živ. Da se malo pomiriš, poslušaj, kaj ti povem: Pilou je privezan na vrv, in ta vrv mora biti nekje pritrjena in se je počasi odvijala . . . drugače bi nama Pilou polomil pri padcu roke, on pa bi se ubil . . . Mislim, da mu ni bujšega kakor malo ometice . . . Ubogi dečko! . . . Kako krčevito drži browning, niti v omedlevici mu ni zdrknul iz rok . . . In vse je zgodilo brez najmanjšega glasu . . . Živ je, Corsat, živ! Brž ruma sem! . . .»

Corsat vzame iz torbe malo aluminijsko stekleničico prevlečeno s klobučevino in odvijaje zamašek. Pilou izpije na dušek skoro vse.

Nato odpre oči, se strese, opre na komolec in naenkrat poskoči na noge.

«Mir, Pilou!» pravi Sainclair, «ne gani sel . . . Da, revolver sem sbranil jaz, in tudi zanko sem ti odvezel, ki te je zgrabila . . . Vrv ti je rešila življenje . . .»

«Torej, gospodar . . . nisem mrtev?»

«Mislim, da ne! . . .»

«Boga mi svetoga, ne bi bil mislil! . . .»

V petih minutah se Pilou toliko opomore, da lahko pove, kaj se mu je zgodilo. Nato pristavi:

«Ker je vrv z zanko zadrževala moj padec, in ker še visi, mora biti nekam tam zgoraj pritrjena! . . .»

«Morda bi se dalo celo po njej splezati gor . . .»

«Sijajna misel!»

«Dobro bi bilo prej preizkušiti . . .»
«Seveda!»
Sainclair ne reče ničesar, torej ni bil nasproten tej misli.

Burgundec in Provansalec odpravata vrv, in jo nategneta, dokler ni popolnoma napeta. Nato se pomalem obesata zanje, in ko vidita, da drži, se obesita z vso težo. Vrv se ne utrga.

«Zdaj bom pa jaz plezal,» pravi Corsat.

«Ne, vrsta je še vedno na meni,» odgovarja Pilou, «moja naloga še ni dovršena in . . . gre za mojo čast.»

«Čast ne igra nobene vloge,» ugovarja vneto Corsat, pa vendar tako tiho, da ga nobeno nepoklicano uho ne more čuti. «Tam gori tiči nevarnost, potrebna je predvsem moč, in to — jaz.»

«Ne, se razgreva Pilou, za vraga ne! Treba je vendar osemindeset metrov visoko plezati po gladki vrvi za take stvari je pač treba precejšnje spretnosti.»

«E, jaz grem!»

«Kaj sel!»

«Umakni sel!»

«Ne jaz, ti . . .»

«Mir, mir, dečka! . . . Treba je moč, spretnosti in preudarka, vsega skupaj. Tam zgoraj so popolnoma nove okoliščine in treba bo iskati, odločevati, ukazovati in delati. Torej bom plezal prvi jaz, vidva pa bosta držala vrv napeto. Za menoj pride Corsat, ker utegnem najprej rabiti njegovo moč. Pilou bo pazil na vrv in bo splezal zadnji, ker je treba res precejšnje spretnosti pri plezanju v take višine pa zibajoči se vrvi, ki je nikdo ne drži. Tako bo najboljšje.»

Kadar je izpregovoril Nyctalope, je bilo vselej konec prerkanja, in tudi zdaj obmolkneta oba.

Nato zgrabitva vrv in jo napneta. Morala je biti res močna in trdno privezana, da se ni utrgala pod težo dveh korenjakov.

Sainclair jima skoči na ramena, zgrabi za višee vrv in začne plezati počasi, umerjeno, oprjemajoč se v ritmičnem tempu z rokami in z nogami. Lahko bi si olajšal plezanje s tem, da bi se oprl z nogami ob skalnato steno, toda pomislil je, da se lahko odkruži kak kos skale, ki bi ga izdal veled ropota.

(Dalje jutri.)

ARKO Liqueur Triple Sec

Ceno se prodaja manjša vila
v Mariboru
8 minut od glavnega kolodvora, s tremi stanovanji, lepo zaprto verando, vrtno, vse v najlepšem stanju. V hiši je vodovod in elektrika. Stanovanje kupcu takoj na razpolago. Naslov pove Podružnica „Jutra“, Maribor, 5561

Lončene peči
sobne, kmečke in štedilnike
ima vedno v zalogi večjo množino
Anton Gregorec
pečarija 5369
Mengeš, Slovenija (SHS)
po najnižjih cenah
Vzorci in barve po izberu.
Postrežba točna in solidna.

Kupujem denar,
po najvišjih cenah star zlat in srebro
stare zlatnine in srebro tudi v kosih in drage (žlahitne) kamene
R. Almoslehner
zlatar in juvelir
Celje, Gosposka ul. 14
Popravlja se izvršujejo točno in solidno v lastni delavnici.

INSERTATE
za vse jugoslovanske in tujezemске časopise po originalnih cenah časopisnih uprav

TRGOVSKA ADRESE
natančno ureljene po strokah, zajamčeno pravilne (tu- in inozemstva)

PLAKATIRANJE
v Ljubljani, Zagrebu, Beogradu in vseh ostalih kraljih Jugoslavije, daljo izvešanje letakov po železniških postajah

oskrbi točno in po solidnih cenah
Aloma Company
Centrala Ljubljana, Kongresni trg 3
anonšna in reklamna družba z o. z.
Podružnica BEograd, Vasina ulica 21

Dr. Démeter Bleiweis-Trsteniški
strokovni zdravnik za notranje bolezni in za bolezni v nosu in vratu
ordinira od 25. oktobra naprej redno 5568
Kongresni trg 15, od 3. do 5. ure popoldne.

Sienkiewiczovi romani
Nova izdaja
Izšla je prva knjiga znamenitih Sienkiewiczovih del zgodovinski roman
Z ognjem in mečem
684 strani velike osmerke, 22 ilustracij. Cena v polplatno vezani knjigi Din 120.—, s poštnino Din 125.50.
Istočasno je šla v tisk druga knjiga, ki obsega nadaljevanje povesti „Z ognjem in mečem“, zgodovinski roman
Potop.
„Potop“ bo izhajal ilustriran v zvezkih po 128 strani. Obsegal bo okoli 1000 strani. Vsak zvezek bo veljal s poštnino vred Din 25.— za one, ki se na roman takoj naročijo ter naročnino naprej pošiljajo vsaj v enakih obrokih, kot bodo izhajali zvezki. Cena celemu romanu bo pozneje — knjigotrštstvu za 30 %, višja.
Oba romana „Z ognjem in mečem“ in „Potop“ so naročata pri
Tiskovni zadrugi v Ljubljani
Prešernova ulica št. 54 (nasproti glavne pošte).

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA
Centrala: LJUBLJANA — DUNAJSKA CESTA
Podružnice: Brežice, Celje, Gorica, Kranj, Maribor, Metković, Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst.
Delniška glavica: Din 25.000.000.—
Skupne rezerve: nad Din 20.000.000.—
Izvršuje vse bančne posle najkulantneje.

